

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci **žalobce P. Š.**, zast. JUDr. I. D., pracovníkem odborové organizace Českomoravského sdružení odborových organizací odborového svazu pracovníků v hornictví, geologii a naftovém průmyslu, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 10. 2002 č. j. 28 Ca 451/98-85,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Účastníkům se **nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 9. 10. 2002 č. j. 28 Ca 451/98-85 potvrdil rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 8. 1998 a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím odňala Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen žalovaná) žalobci od 20. 9. 1998 podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. plný invalidní důchod při pracovním úrazu, s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Náchodě ze dne 22. 7. 1998 již není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti o 35 %. Podle uvedeného posudku byl žalobce již jen částečně invalidní a o nároku na částečný invalidní důchod bude rozhodnuto dodatečně. Krajský soud v Hradci Králové postupoval podle hlavy třetí části páté o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002 a na základě opravného prostředku žalobce přezkoumal výše označené rozhodnutí žalované ve vztahu k výroku o odnětí plného invalidního důchodu. Ve svém rozhodnutí vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Hradci Králové ze dne 22. 3. 1999 a 19. 7. 1999 a jeho doplnění ze dne 21. 12. 2001 a 25. 7. 2002, dále z posudku Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Ostravě, ze

dne 28. 3. 2000 a z obsahu posudkového spisu. Z provedených důkazů vzal za prokázané, že žalobce byl od března 1991 poživatelem plného invalidního důchodu přiznaného podle ustanovení § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., a to v souvislosti s chorobou z povolání (vasoneurózou). Plný invalidní důchod pobíral žalobce až do vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Podle posudkových závěrů obou posudkových komisí MPSV bylo rozhodujícím zdravotním postižením žalobce v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí postižení páteře, způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. ve znění platném ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, kapitoly XV., oddílu E, položky 3 b, o 25 %. Důvod zániku plné invalidity spatřovaly posudkové komise v dřívějším posudkovém omylu při uznání invalidity v roce 1991. Posudkové komise MPSV dospěly k závěru, že žalobce ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona. Krajský soud, který vzal posudkové závěry obou zmiňovaných posudkových komisí za podklad svého rozsudku, přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu jako věcně správné a zákonu odpovídající potvrdil podle § 250q odst. 2 o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalobce. V podaném odvolání především namítal, že okresní správa sociálního zabezpečení posuzovala věc na základě neúplného zjištění zdravotního stavu a nezabývala se překvalifikací plné invalidity. Dále namítal, že ve věci nebyl přibrán soudní znalec, ač při jednání dne 31. 5. 2000 bylo soudem sděleno, že bude vypracován znalecký posudek, který by objasnil jak zdravotní stav, tak i procesní pochybení při jednání o změně invalidity žalobce. Dále poukazoval na to, že nebyl realizován postup podle § 78 zákona č. 155/1995 Sb. a nebyl ani zohledněn těžký pracovní úraz páteře. Nesouhlasil s tím, že by bylo možné vycházet z toho, že při uznání invalidity došlo k posudkovému omylu. Poukazoval dále na rozsah a intenzitu plicního onemocnění. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí správního orgánu namítal, že v odkazu na ustanovení § 56 zákona č. 155/1995 Sb. není uvedeno písmeno, ačkoliv odstavec 1 citovaného ustanovení obsahuje písmena a) až d). Navrhoval, aby vrchní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a celou věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž by měl být proveden znalecký posudek IPVZ v Praze.

Předkládací zpráva k rozhodnutí o odvolání byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 5. 12. 2002. Vrchní soud v Praze přípisem ze dne 20. 12. 2002 poučil žalobce podle § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.) o možnosti podání kasační stížnosti proti napadenému rozsudku.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 10. 2002 č. j. 28 Ca 451/98-85 podal žalobce (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost. V kasační stížnosti odkázal na odůvodnění odvolání a jeho doplnění, které zcela přebírá do stížnosti. V doplnění kasační stížnosti pak sdělil, že podal kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spatřoval v tom, že skutková zjištění soudu, i přes rozsáhlé dokazování, zůstala kusá v tom, že ačkoliv stěžovatel opakovaně zdůrazňoval nutnost posouzení otázky zachování jeho plného invalidního důchodu i podle ustanovení § 78 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění, neboť podmínky tohoto zákonného ustanovení splňuje a v tomto směru i odkázal na rozhodnutí soudů, soud ohledně tohoto dokazování neprovedl a žádný z protokolů o jednání, jež vyžádal, včetně doplňků, toto neřešil a soud posudkové komise k tomu nevedl. V tomto směru zůstalo podle názoru stěžovatele skutkové zjištění kusé. Zdůrazňoval dále, že ustanovení § 78 zákona č. 155/1995 Sb. stanoví

určitou právní jistotu poživatelů plných invalidních důchodů přiznaných před 1. 1. 1996 z důvodů stavovské invalidity. Dovozoval, že z dikce citovaného ustanovení lze jednoznačně dovodit, že jakmile k uvedenému datu poživatel tohoto důchodu bude splňovat tyto podmínky, bude je splňovat pokaždé až do doby, než citované ustanovení § 78 pozbude významu a stane se obsolentním. Z toho podle názoru stěžovatele plyne, že kdykoliv v budoucnu bude takového poživatele nutno posuzovat vždy podle právní úpravy platné před 1. 1. 1996, neboť při každém příštím posuzování bude ještě splňovat podmínku ustanovení § 78 tohoto zákona jako je tomu v případě stěžovatele. Navrhoval, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušen.

Podle § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.), bylo-li přede dnem účinnosti tohoto zákona podáno proti rozhodnutí soudu o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu odvolání ve věcech, v nichž to zákon připouštěl, a nebylo o něm rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zastavuje se řízení o odvolání dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Účastník tohoto řízení může do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí soudu o opravném prostředku kasační stížnost podle tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 zákona č. 150/2002 Sb. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 8. 1998, jímž byl stěžovateli od 20. 9. 1998 odňat podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění plný invalidní důchod při pracovním úrazu. Jedním z předpokladů pro trvání nároku na dávku plného invalidního důchodu je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba nejprve zjistit, zda stěžovatel ke dni 7. 8. 1998 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení nadále, tj. zda nadále pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 % nebo zda byl schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 132 o. s. ř. se zřetelem k ustanovení § 64 s. ř. s., přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem ve věci stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti, který je kladen na posudky posudkových komisí, spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník uplatňující nárok na plný nebo částečný invalidní důchod, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité zdůvodnění svého posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení plné invalidity závisí především.

Stěžovatelovy námitky směřovaly především proti napadenému rozhodnutí správního orgánu, kdy stěžovatel namítal, že v odkazu na ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. není uvedeno písmeno, ačkoliv odstavec 1 tohoto ustanovení obsahuje písmeno a) až d). V tomto směru lze stěžovateli přisvědčit potud, že v odstavci 1 ustanovení § 56 zákona č. 155/1995 Sb. jsou uvedeny důvody pro odnětí důchodu nebo zastavení výplaty důchodu a způsob, jakým se při odnětí či zastavení dávky postupuje /a) – zánik nároku na důchod nebo výplatu důchodu, b) – přiznání nebo výplata důchodu v nižší částce nebo od pozdějšího data, c) – přiznání nebo výplata důchodu ve vyšší částce nebo neprávem, d) – změna skutečností rozhodných pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu/. V napadeném rozhodnutí správního orgánu je sice uvedeno pouze ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., avšak ve spojení s odůvodněním tohoto rozhodnutí je zřejmé, že v případě stěžovatele byla dávka odňata proto, že nárok na ni zanikl. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že to, že absence vyjádření důvodu odnětí dávky důchodového pojištění ve výroku napadeného rozhodnutí citací příslušného písmene ustanovení § 56 odst. 1 zákona, není takovou vadou rozhodnutí, která by bránila napadené rozhodnutí správního orgánu posoudit věcně.

Další námitka stěžovatele směřovala proti postupu soudu, který na jeho případ neaplikoval ustanovení § 78 zákona č. 155/1995 Sb., ačkoliv stěžovatel podmínky uvedeného zákonného ustanovení splňuje. Stěžovatel namítal, že soud ohledně této skutečnosti neprovedl dokazování a žádný z posudků posudkové komise tuto otázku neřešil.

K výše uvedené námitce nutno uvést, že podle ustanovení § 78 zákona č. 155/1995 Sb., poživateli plného invalidního důchodu přiznaného před 1. 1. 1996, který ke dni 31. 12. 1995 dosáhl aspoň věku o 10 let nižšího, než je jeho důchodový věk stanovený podle tohoto zákona /§ 32, 74, 76 a § 94 písm. a)/, lze odejmout tento důchod nejdříve od splátky důchodu splatné v lednu 1997, a to jen za podmínek stanovených předpisy platnými před 1. 1. 1996, jestliže byl tento plný invalidní důchod přiznán pro invaliditu způsobenou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, pro který jeho poživatel mohl vykonávat soustavné zaměstnání, avšak jen zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání.

V posuzované věci se však o takový případ nejedná. Z obsahu posudkové komise vyplývá, že stěžovatel byl uznán invalidním na základě protokolu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Náchodě ze dne 22. 4. 1991. Stěžovatel byl uznán invalidním od března 1991 podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. v souvislosti s chorobou z povolání, a to proto, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl neschopen vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Rozhodnutím žalované ze dne 17. 12. 1991 byl stěžovateli přiznán od 26. 5. 1991 invalidní důchod podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb. ve výši 3789 Kč měsíčně. Při kontrolních prohlídkách invalidity dne 9. 6. 1992, 10. 5. 1995 byl stěžovatel uznán vždy nadále invalidním podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., tedy proto, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl neschopen vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Při první kontrole invalidity následující po 31. 12. 1995, dne 6. 5. 1998, byl stěžovatelův zdravotní stav a pracovní schopnost posuzován podle zákona č. 155/1995 Sb. a bylo uzavřeno, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti pro funkční postižení páteře činí podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění, kapitoly XV., oddílu E, položky 3 písm. b) celkem 35 %. Lékař Okresní správy sociálního zabezpečení proto dospěl k závěru, že stěžovatel již není plně invalidní, ale nadále částečně invalidní podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Uvedený záznam o jednání OSSZ v Náchodě ze dne 6. 5. 1998 byl podkladem pro vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí.

Z výše uvedeného tedy plyne, že stěžovateli byl podle předpisů platných před 1. 1. 1996 plný invalidní důchod přiznán pro invaliditu způsobenou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, pro nějž nemohl vykonávat žádné soustavné zaměstnání, přičemž tato právní kvalifikace invalidity nebyla po dobu pobírání plného (invalidního) důchodu změněna. Stěžovatel tedy není poživatelem plného invalidního důchodu přiznaného před 1. 1. 1996 pro invaliditu způsobenou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, pro který mohl vykonávat soustavné zaměstnání, avšak jen zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání. Stěžovatel tedy nikdy nebyl poživatelem invalidního důchodu pro tzv. „stavovskou invaliditu“ uvedenou v ustanovení § 29 odst. 2 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb. (za jehož účinnosti byl invalidní důchod přiznán), tj. nebyl invalidní proto, že by byl sice schopen vykonávat soustavné zaměstnání, avšak jen zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadnímu zaměstnání, ale byl uznán invalidním z toho důvodu, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl neschopen vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání (§ 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb.). Z toho tedy plyne, že ustanovení § 78 zákona č. 155/1995 Sb. nelze na případ stěžovatele aplikovat a nelze tedy podle něj při posuzování dalšího trvání nároku na plný invalidní důchod postupovat. Stěžovatel se tedy mýlí, pokud se domnívá, že podmínky výše uvedeného ustanovení splňuje. Uvedenou námitku stěžovatele, v níž spatřoval nezákonnost postupu soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, nepovažuje proto Nejvyšší správní soud za důvodnou. K případným námitkám stěžovatele, v nichž se dovolával „překvalifikace“ plné invalidity, třeba uvést, že z dikce ustanovení § 78 zcela jednoznačně plyne, že dopadá pouze na ty poživatele, jímž byl plný invalidní důchod pro tzv. stavovskou invaliditu již před 1. 1. 1996 přiznán, což v případě stěžovatele nenastalo.

Pokud jde o další námitky stěžovatele uplatněné v podaném odvolání, na něž odkázal v kasační stížnosti, je třeba především uvést, že s těmito námitkami se již beze zbytku vypořádal Krajský soud v Hradci Králové v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s názorem krajského soudu vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozsudku, totiž s tím, že původní záměr doplnit dokazování posudkem Institutu postgraduálního vzdělávání lékařů ve zdravotnictví soud nerealizoval, neboť po zhodnocení všech shromážděných posudků dospěl k závěru, že jsou pro rozhodnutí soudu dostatečné a přesvědčivé. V posuzované věci vycházel krajský soud z posudku Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Hradci Králové (22. 3. 1999 a 19. 7. 1999 a jeho doplnění ze dne 21. 12. 2001 a 25. 7. 2002) a v Ostravě ze dne 28. 3. 2000.

Z posudků obou Posudkových komisí MPSV je zřejmé, že za rozhodující zdravotní postižení stěžovatele v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí považovaly postižení páteře způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění, kapitoly XV., oddílu E, položky 3 b v celkové výši o 25 %. Vyjádřily rovněž to, že pro posouzení podle položky 3 písm. c) eventuelně d) nebyly zjištěny příznaky tyto položky charakterizující. Vysvětlily rovněž, z jakých důvodů se odchýlily od posouzení lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Náchodě ze dne 22. 7. 1998 a proč nepostupovaly podle ustanovení § 6 odst. 4 citované vyhlášky. Obě posudkové komise v posudcích dospěly k závěru, že důvodem zániku plné invalidity byl posudkový omyl při uznání invalidity v roce 1991 a při následném ponechání invalidity. V tomto směru nutno uvést, že dosavadní soudní judikatura vychází z názoru, že důvodem zániku plné invalidity je vedle zlepšení zdravotního stavu a jeho stabilizace i posudkový omyl při uznání případě ponechání invalidity. Posudkový omyl v uznání invalidity v roce 1991 spatřovaly obě posudkové komise v nesprávném posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti. Posudková komise MPSV ČR

v Ostravě v posudku ze dne 28. 3. 2000 pak blíže rozvedla, že stěžovatel při tehdy zjištěném zdravotním stavu sice nebyl schopen dosavadního zaměstnání, kterým dle tehdy platných právních předpisů bylo zaměstnání lokomotiváře (v němž byla zjištěna nemoc z povolání), ale byl schopen dalších důlních profesí, jako plynoměřič, prachoměřič, narážeč u klecového nebo skipového těžení, obsluha výklopníku, strojních kompresorů, obsluha čerpací stanice apod. Těchto zaměstnání byl schopen bez vážného zhoršení zdravotního stavu, v nezkráceném pracovním úvazku a bez podstatného poklesu výdělku při tehdy zjišťovaných 2/3 PMV 3646 Kč. Neměl značně ztížené obecné životní podmínky, byl schopen docházet a dojíždět do zaměstnání prostředky hromadné dopravy. Stěžovatel nebyl z dolu vyřazen pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podle předpisů platných v sociálním zabezpečení, nýbrž proto, že pro něho neměla organizace vzhledem k likvidaci dolu vhodné zaměstnání. Zdravotní stav stěžovatele v té době nedovoloval těžkou fyzickou práci, enormní přetěžování páteře s přetěžováním horních končetin, v riziku vibrací a nadměrném chladu. Dovoloval však lehkou až středně těžkou fyzickou práci s výše uvedenými omezeními v dole i na povrchu dolu. Obdobně tomu bylo i při kontrolní lékařské prohlídce 9. 6. 1992 a 10. 5. 1995, kdy rovněž nebylo prokázáno invalidizující onemocnění. Stěžovatel byl nadále schopen výše uvedených zaměstnání v dole i na povrchu a nebyl ani částečně invalidní. V době napadeného rozhodnutí 7. 8. 1998 nebyl stěžovatel schopen těžké fyzické práce, enormního přetěžování páteře, horních končetin, v riziku vibrací a nadměrného chladu. Byl schopen po zaškolení lehké až středně těžké fyzické práce s výše uvedenými omezeními, v dělnických profesích v lehkém průmyslu nebo ve službách, příp. i jednoduché práce administrativní (stěžovatel je absolvent střední průmyslové školy s maturitou). S uvedenými závěry o posudkovém omylu není v rozporu ani záznam o jednání OSSZ v Náchodě ze dne 22. 4. 1991, na jehož podkladě byl uznán stěžovatel invalidním. V tomto záznamu (jinak poměrně stručném) je výslovně uvedeno, že jde o sporný případ, ale že bylo přihlédnuto k metodickému pokynu MZSV. Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu o tom, že důvodem zániku plné invalidity stěžovatele byl dřívější posudkový omyl při jejím přiznání a v jejím dalším ponechání.

K námitce stěžovatele, který se dovolával toho, že v minulosti utrpěl těžký pracovní úraz páteře, zajistila Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR pracoviště v Ostravě spisovou a zdravotní dokumentaci stěžovatele, obsáhle popsala, kdy se v dokumentaci poprvé objevil údaj o pracovním úrazu, avšak konstatovala, že zdravotní dokumentaci o tomto údajném úrazu případně úrazech se nepodařilo najít. V této souvislosti však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje (učinil tak již krajský soud), že podle Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě je etiologie páteřního nálezu v tomto případě nedůležitá, protože závažnost páteřního postižení byla jak v době uznání invalidity v roce 1991, tak v pozdější době, včetně doby vydání napadeného rozhodnutí, jen lehká a vedla k poklesu výdělečné činnosti, který nedosahoval hodnot, které by mohly mít vliv na vznik a trvání alespoň částečné invalidity. Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavírá, že výše uvedený posudkový závěr je nutno při posouzení plné invalidity stěžovatele respektovat, a to zejména v situaci, kdy zdravotní podklady (i jiné podklady) dosvědčující objektivně pracovní úraz stěžovatele nebyly nalezeny.

V dané věci je třeba podle názoru Nejvyššího správního soudu poznamenat, že podle zásady obsažené v ustanovení § 250i odst. 1 o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002, byl při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Uvedená zásada se promítá i v zákoně č. 150/2002 Sb., a to v ustanovení § 75 odst. 1, podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V posuzované věci bylo tedy třeba zjistit rozsah a intenzitu zdravotního postižení stěžovatele,

které tu byly ke dni vydání rozhodnutí, tj. k datu 7. 8. 1998. Uvedené závěry pak platí i ve vztahu ke stěžovatelem namítanému zdravotnímu postižení plicnímu. Při aplikaci výše uvedené zásady třeba dovodit, že k jakýmkoliv změnám ve zdravotním stavu stěžovatele, k nimž došlo po 7. 8. 1998, nebylo možno v přezkumném soudním řízení přihlédnout. Je-li však stěžovatel přesvědčen o tom, že mu dávka důchodového pojištění podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem náleží, má možnost kdykoliv podat žádost o takovou dávku, v jejímž rámci by pak byly eventuelní změny ve zdravotním stavu nastalé po 7. 8. 1998 zohledněny. Ostatně takto byl již stěžovatel poučen i v odůvodnění napadeného rozsudku.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Krajského soudu v Hradci Králové neshledal pochybení a neshledal v něm namítanou nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Za této situace nepovažuje kasační stížnost za důvodnou a proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že účastníkům se nepřiznává právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 10. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová

předsedkyně senátu